

Prima zi a creației

- Dragi copii, primul verset din *Cartea Facerii* a Vechiului Testament ne arată lămurit că: „*La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul*”. Cuvântul acesta „la început” ne arată începutul actului creator al Preasfintei Treimi. Prin cuvântul „cer” înțelegem lumea îngerilor, despre care v-am vorbit atunci când am fost în pelerinaj la Mănăstirea Sucevița. Vă amintiți, copii?

- Da, părinte profesor! exclamă copii.

- Așadar, lumea îngerilor a fost creată înaintea lumii văzute, iar lumea văzută, cea materială, a fost creată în șase zile. În continuare, Sfânta Scriptură ne spune în versetul al doilea: „*Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor*”. Acest lucru înseamnă că pământul nu era întocmit pe de-a-ntregul, ci era pustiu, gol, fără viață. Iar „Duhul lui Dumnezeu” este Duhul Său dătător de viață, așa cum îl numim în

rugăciunea „*Împărate ceresc*”.

- Înseamnă că la început lumea nu era atât de frumoasă, spuse Andreea cu o oarecare tristețe în glas.

- Adevărat! Și aceasta pentru că încă nu exista lumina.

- Și lumina cum a apărut? întrebă nerăbdător Sergiu.

- Aflăm tot din *Cartea Facerii*, în versetele 3 și 4: „*Și a zis Dumnezeu: «Să fie lumină!» Și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.*” În lucrarea „Hexameron” în care ne vorbește despre zilele creației, Sfântul Vasile cel Mare accentuează faptul că Dumnezeu, prin cel dintâi cuvânt al Său, a creat lumina, a risipit întunericul, a pus capăt tristeții, a adus bucurie în lume. Sfinții Părinți spun că starea în lume, înainte de facerea luminii, nu era noaptea, ci întuneric; noapte s-a numit atunci când Dumnezeu a despărțit întunericul de lumină, iar întunericul a primit denumire nouă ca să se deosebească de zi, după cum se

ziua întâi

ziua a doua

ziua a treia

ziua a patra

ziua a cincea

ziua a șasea

ZILELE CREAȚIEI

spune în versetul 5: „*Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.*”

- Părinte profesor, interveni Maria, răsfoind Mica Biblie am văzut că soarele a fost făcut de Dumnezeu abia în ziua a patra. De unde venea atunci lumina în prima zi a creării lumii?

- Lumina venea de la Însuși Dumnezeu. Era lumina nematerială, necreată, asemenea celei văzute de Sfinții Apostoli pe Muntele Tabor, la Schimbarea la Față a Domnului. Amintiți-vă, copii, că Domnul nostru Iisus Hristos, Cel mai înainte de veci, ne spune în Sfânta Evanghelie de la Ioan, cap. 8,12: „*Eu sunt Lumina lumii; Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina Vieții.*” În primele zile ale creației, ziua și noaptea nu se datorau mișcării soarelui, ci se făcea zi când se revărsa lumina creată dintru început, iar apoi urma noapte când lumina se retrăgea, potrivit măsurii rânduite de

Dumnezeu.

- De ce se spune că mai întâi a fost seară și mai apoi dimineață, întrebă nedumerit Luca?

- Răspunsul ni-l dă tot Sfântul Vasile cel Mare: *seara* este hotarul comun dintre zi și noapte, iar *dimineața* este vecinătatea nopții cu ziua. Așadar, ca să dea zilei onoarea de a fi fost făcută înainte, Scriptura a vorbit mai întâi de sfârșitul zilei, apoi de sfârșitul nopții, pentru că zilei îi urmează noaptea. Așadar, prima zi a creației ne arată dintru început atotputernicia lui Dumnezeu, Care, din marea Sa bunătate, a adus la existență din nimic toate cele ce se văd.

- Mulțumim, părinte, pentru cele ce ne-ați spus și de-abia așteptăm să aflăm și despre celelalte zile ale creației!

- Mă bucur, copii. Să vă dea Bunul Dumnezeu tuturor darul adevăratei cunoașteri mântuitoare!

Preot Vasile Gherasim, Capu Codrului